

PIESEÒ

KAPITOLA 1

Píseň nejpřednější z písní Šalomounových.

² Ó by mne políbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti tvé nežli víno.

³ Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé; protože tě mladice milují.

⁴ Táhnij mne, a poběhnem za tebou. Uvedltě mne král do pokojů svých, plésati a veseliti se v tobě budeme, a vychvalovati milosti tvé více než víno; upřímí milují tě.

⁵ Jsemť černá, ale milostná, ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony Šalomounovy.

⁶ Nehledte na mne, žeť jsem snědá, nebo jsem obhořela od slunce. Synové matky mé rozpálivše se proti mně, postavili mne, abych ostříhala vinic, a vinice své nehlídala jsem.

⁷ Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš? Kde dáváš odpočinutí o poledni? Nebo proč mám býti tak jako poběhlá při stádech tovaryšů tvých?

⁸ Jestliže nevíš, ó nejkrásší mezi ženami, vyjdi po šlepějích ovcí, a pas kozlátka svá podle obydlí pastýřů.

⁹ Jízdě v vozích Faraonových připodobňuji tě, ó milostnice má.

¹⁰ Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo tvé halžemi.

¹¹ Ozdob zlatých naděláme tobě s proměnami stříbrnými.

¹² Dotud, dokudž král stolí, nardus můj vydává vůni svou.

¹³ Svazček mirry jest mi milý můj, na prsech mých odpočívaje.

¹⁴ Milý můj jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi.

¹⁵ Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jako holubičí.

¹⁶ Aj, jak jsi ty krásný, milý můj, jak utěšený! I to lůže naše zelená se.

¹⁷ Trámové domů našich jsou z cedrů, a pavlače naše z boroví.

KAPITOLA 2

Já jsem růže Sáronská, a lilium při dolinách.

² Jako lilium mezi trním, tak přítelkyně má mezi pannami.

³ Jako jabloň mezi dřívím lesním, tak milý můj mezi mláďenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla seděti, a sedět; nebo ovoce jeho sladké jest ústům mým.

⁴ Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mně.

⁵ Očerstvětež mne těmi flašemi, posilňte mne těmi jablky, nebo umdlévám milostí,

⁶ Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne.

- ⁷ Zavazujíť vás přísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by nechtěl.
- ⁸ Hlas milého mého, aj, onť se běře, skáče po těch horách, poskakuje na těch pahrbcích.
- ⁹ Podobný jest milý můj srně aneb mladému jelenu; aj, on stojí za stěnou naší, vyhlédá z oken, patří skrze mříži.
- ¹⁰ Ozval se milý můj, a řekl mi: Vstaň, přítelkyně má, krásná má, a pod'.
- ¹¹ Nebo aj, zima pominula, prška přestala a odešla.
- ¹² Kvítíčko se ukazuje po zemi, čas prozpěvování přišel, a hlas hrdličky slyší se v krajině naší.
- ¹³ Fík vypustil holičky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž, přítelkyně má, krásná má, a pod'.
- ¹⁴ Holubičko má, v rozsedlinách skalních, v skrýši příkré, ukaž mi obličej svůj, nechať slyším hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a obličej tvůj žádostivý.
- ¹⁵ Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ješto škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše kvete.
- ¹⁶ Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi lilium.
- ¹⁷ Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové ti, navrať se, připodobni se, milý můj, srně neb mladému jelenu na horách Beter.

KAPITOLA 3

Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.

- ² Již tedy vstanu, a zchodím město; po ryncích i po ulicích hledati budu toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.
- ³ Našli mne ponocní, kteříž chodí po městě. Viděli-liž jste toho, kteréhož miluje duše má?
- ⁴ A jakž jsem jich jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho uvedu do domu matky své, a do pokojíka rodičky své.
- ⁵ Přísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl.
- ⁶ Která jest to, jenž vstupuje z pouště jako sloupové dymu, okouřena jsuc mirrou a kadidlem, dražším nad všelijaký prach apatekářský?
- ⁷ Aj, lože Šalomounovo, okolo něhož šedesáte udatných z nejsilnějších Izraelských,
- ⁸ Vše vládnoucích mečem, vycvičených v boji, z nichž jeden každý má svůj meč při boku svém z příčiny strachu nočního.
- ⁹ Schranu vystavěl sobě král Šalomoun z dříví Libánského,
- ¹⁰ Při níž udělal sloupy stříbrné, dno zlaté a ponebí šarlatové, vnitřek pak jeho postlaný milostí dcer Jeruzalémských.
- ¹¹ Vyjděte a pohleďte, dcery Sionské, na krále Šalomouna v koruně, kterouž ho korunovala matka jeho v den oddávání jeho a v den veselí srdce jeho.

KAPITOLA 4

- A**j, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jako holubičí mezi kadeři tvými, vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vídati na hoře Galád.
- ² Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednostejných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěma, a mezi nimiž není žádné neplodné.
- ³ Jako provázek z hedbáví červeného dvakrát barveného rtové tvoji, a řeč tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými.
- ⁴ Hrdlo tvé jest jako věže Davidova, vystavená k chování zbroje, v níž na tisíce pavéz visí, vše štítů mužů udatných.
- ⁵ Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních, jenž se pasou v kvítí.
- ⁶ Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoře mirrové a pahrbku kadidlovému.
- ⁷ Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a není na tobě poškrvny.
- ⁸ Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z Libánu půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor pardových.
- ⁹ Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé jedním okem svým, a jedinou točenicí hrdla svého.
- ¹⁰ Jak utěšené jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak vzácnější jsou milosti tvé než víno, a vůně mastí tvých nade všechny vonné věci.
- ¹¹ Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem tvým, a vůně roucha tvého jako vůně Libánu.
- ¹² Zahrada zamčená jsi, sestro má choti, vrchoviště zamčené, studnice zapečetěná.
- ¹³ Výstřelkové tvoji jsou zahrada stromů jablek zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu,
- ¹⁴ Nardu s šafránem, prustvorce s skořicí, a s každým stromovým kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními věcmi vonnými.
- ¹⁵ Ó ty sám vrchoviště zahradní, studnice vod živých, a tekoucích z Libánu.
- ¹⁶ Věj, větříčku půlnoční, a příd', větříčku polední, prověj zahradu mou, ať tekou vonné věci její, a ať přijde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné ovoce své.

KAPITOLA 5

Přišel jsem do zahrady své, sestro má choti, sbírám mirru svou i vonné věci své, jím plást svůj i med svůj, pijí víno své a mléko své. Jezte, přátelé, píte a hojně se napíte, moji milí.

- ² Spávámť, a však srdce mé bdí. Hlas milého mého, tlukoucího: Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubičko má, upřímá má; nebo hlava má plná jest rosy, a kadeře mé krůpějí nočních.
- ³ Svlékla jsem sukni svou, kterakž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káleti?
- ⁴ Milý můj sáhl rukou svou skrze dvěře, a vnitřnosti mé pohnuly se ve mně.
- ⁵ I vstala jsem, abych otevřela milému svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstů mých, mirra tekutá na rukovětech závory.
- ⁶ Otevřelať jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel, a pominul. Duše má byla vyšla, když on promluvil. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi.
- ⁷ Nalezše mne strážní, kteříž chodí po městě, zbili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se

mne strážní zdí městských.

⁸ Zavazuji vás přísahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí.

⁹ Což má milý tvůj mimo jiné milé, ó nejkrásnější z žen? Co má milý tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuješ?

¹⁰ Milý můj jest bílý a červený, znamenitější nežli deset tisíců jiných.

¹¹ Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadeřavé, černé jako havran.

¹² Oči jeho jako holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slušnosti.

¹³ Líce jeho jako záhonkové vonných věcí, jako květové vonných věcí; rtové jeho jako lilium prýštící mirru tekutou.

¹⁴ Ruce jeho prstenové zlatí, vysazení kamením drahým jako postavcem modrým; břicho jeho stkvělost slonové kosti zafíry obložené.

¹⁵ Hnátové jeho sloupové mramorové, na podstavcích zlata nejčistšího založení; obličej jeho jako Libán, výborný jako cedrové.

¹⁶ Ústa jeho přesladká, a všecken jest přežádstivý. Takovýť jest milý můj, takový jest přítel můj, ó dcery Jeruzalémské.

KAPITOLA 6

(5:17)

Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou.

² (6:1) Milý můj sstoupil do zahrady své, k záhonkům věci vonných, aby pásal v zahradách, a aby zbíral lilium.

³ (6:2) Já jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilium.

⁴ (6:3) Krásná jsi, přítelkyně má, jako Tersa, pěkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci.

⁵ (6:4) Odvrát' oči své od patření na mne, nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati v Galád.

⁶ (6:5) Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěma, a mezi nimiž není žádné neplodné.

⁷ (6:6) Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými.

⁸ (6:7) Šedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a mladíc bez počtu;

⁹ (6:8) Jediná jest však má holubice, má upřímá, jedinká při matce své, nepoškozená při své rodičce. Spatřivše ji dcery, blahoslavily ji, královny a ženiny chválily ji, řkouce:

¹⁰ (6:9) Která jest to, kterouž viděti jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci?

¹¹ (6:10) Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný kmen, a pučí-li se jabloně zrnaté.

¹² (6:11) Nezvěděla jsem, a žádost má ponukla mne na vůz přednějších z lidu mého.

¹³ (6:12) Navrať se, navrať, ó Sulamitská, navrať se, navrať, ať na tě patříme. Co užijete na Sulamitské? Jako zástup vojenský.

KAPITOLA 7

Jak jsou krásné nohy tvé v střevících, dcero knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku výborného řemeslníka.

² Pupek tvůj koflík okrouhlý, ne bez nápoje; břicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím.

³ Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních.

⁴ Hrdlo tvé jako věže z kostí slonových, oči tvé rybníci v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos tvůj věže Libánská patřící k Damašku.

⁵ Hlava tvá na tobě jako Karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král přivázán by byl na pavlačích.

⁶ Jak jsi ty krásná, a jak utěšená, ó milosti přerozkošná!

⁷ Ta postava tvá podobna jest palmě, a prsy tvé hroznům.

⁸ Řekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnou vrchů jejích. Nechažť tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a vůně chřípí tvých jako jablek vonných.

⁹ Ústa tvá jako víno výborné, milá pro upřímnost, působící, aby i těch, jenž spí, rtové mluvili.

¹⁰ Já jsem milého svého, a ke mně jest žádost jeho.

¹¹ Podť, milý můj, vyjděme na pole, přenocujme ve všech.

¹² Ráno přivstaneme, na vinice pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal začátek hroznů, kvetou-li jablka zrnatá, a tuť dám tobě milosti své.

¹³ Pěkná jablečka vydala vůni, a na dveřech našich všechny rozkoše nové i staré, milý můj, zachovala jsem tobě.

KAPITOLA 8

Ó bys byl jako bratr můj požívající prsí matky mé, abych tě naleznuc vně, políbila, a nebyla zahanbena.

² Vedla bych tě, a uvedla do domu matky své, a tu bys mne vyučoval; a jáť bych dala pítí vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých.

³ Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne.

⁴ Přísahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl.

⁵ Která jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehši na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tě; tuť tebe počala matka tvá, tuť tě počala rodička tvá.

⁶ Položiž mne jako pečet na srdce své, jako pečetní prsten na ruku svou. Nebo silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její uhlí řeřavé, plamen nejprudší.

⁷ Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho řeky zatopí. Kdyby někdo dáti chtěl všecken statek domu svého za takovou milost, se vším tím pohrnut by byl.

⁸ Sestru máme maličkou, kteráž ještě nemá prsí. Co učiníme s sestrou svou v den, v kterýž bude řeč o ní?

⁹ Jestliže jest zed, vzděláme na ní palác stříbrný; pakli jest dveřmi, obložíme je dskami cedrovými.

¹⁰ Já jsem zed, a prsy mé jako věže; takž jsem byla před očima jeho, jako nacházející pokoj.

¹¹ Vinici měl Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal strážným, aby jeden každý přinášel za ovoce její tisíc stříbrných.

¹² Ale vinice má, kterouž mám, přede mnou jest. Mějž sobě ten tisíc, ó Šalomoune, a dvě

stě ti, kteříž ostříhají ovoce jejího.

13 Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, přátelét' pozorují hlasu tvého, ohlašujž mi se.

14 Pospěš, milý můj, a připodobni se k srně nebo mladému jelenu, na horách vonných věcí.

For other languages please go to **www.wordproject.org**